

“No volia que la vida de poble del meu pare, un món molt oral, s’oblidés”

Pere Rovira (Vila-seca de Solcina, Tarragonès, 1947), assagista, narrador i poeta, publica en Proa la seva segona novel·la, *Les guerres del pare*.

— **Riba-seca i Soliu corresponen a Vila-seca i a Salou?**

—Des del moment que són uns altres noms és que no són exactament ni Vila-seca ni Salou. Els noms imaginaris et donen més fluïdesa i més llibertat d’acció. Quan parles de Barcelona o de Londres no hi ha problema. Però quan el poble és petit és més útil literàriament convertir-lo en un poble de ficció.

— **I quina part de la vida familiar de l’autor hi ha en la família protagonista, centrada en la vida del pare, baster d’ofici, i el seu fill, que ahora és el narrador?**

—M’agrada dir que és una novel·la biogràfica, que no és el mateix que autobiogràfica. En el sentit que he volgut crear en el lector la sensació que llegeix la biografia d’un personatge, el pare del títol, i també la història de les relacions amb el fill. Sí, la figura del pare està molt inspirada en la figura del meu, que també era baster i un gran narrador oral. Ara, sobre les figures reals hi ha tot el treball de la ficció que les modifica i les completa.

— **Ja diu el fill que per a explicar amb detall coses de la vida íntima del pare durant la seva joventut cal afegir-hi ficció, inventar-se el que desconeix.**

—Com a la vida. Hi ha coses importants de la vida dels pares que no en sabem res, com la qüestió amorosa. Aquesta reflexió del fill s’incorpora a la novel·la com un element més de la ficció.

— **L’episodi de la guerra dels metges, que té tant de pes al llibre, és real?**

—Sí. Mig Vila-seca volia un metge i l’altra meitat, l’altre. Darrere del conflicte hi havia interessos que afectaven la planificació sanitària de Salou, en els inicis del boom turístic. Van renyir germans i van desfer-se casaments. I tot això va dur a la creació d’un altre dels ingredients clau de la novel·la, el que aquí és el cafè Florida, on va fer cap la meitat dels poble. El poble queda dividit en dos i un dels llocs on es veu més aquesta divisió és als cafès.

— **També és veritat que durant la guerra no hi hagués fets violents, assassinats?**

—També. Era un poble republicà, com explico, però no hi va haver enfrontaments. Hi va haver més discòrdia a causa de la guerra dels metges que de la guerra civil

— **La feina de baster deixa de cop i volta de ser rendible perquè la gent no paga el que ha comprat. L’ofici no s’acaba amb la mecanització del camp?**

—Això va venir més tard. Llavors a totes les cases hi havia un cavall o una mula, no hi havia un tractor. No li paguen perquè, quan jo tenia uns deu anys, ve un hivern terrible que mata tots els arbres i el pagès es queda sense collita i, per tant, sense diners. El que tenien era olivers, garrofers i avellaners.

— **Des del primer moment vaiu tenir clar que volíeu retratar un món, introduir-hi històries contades i, ahora, parlar de les relacions entre un pare i un fill?**

—Sí. Em sabia molt de greu que aquest món s’oblidés. En aquest sentit és un exercici d’invenció de records que penso que convenia. Després hi ha el plaer de narrar, de donar al lector moltes històries amb sentit de l’humor i que s’ho passi bé.

— **I per no caure en el dramatisme, oi?**

—En efecte. Ni en la caricatura. És un humor que no és mai burlesc, sinó comprensiu i tolerant, tot i haver-hi conflictes i adversitats. En aquest sentit és una novel·la contra la tristesa, contra la malenconia, un intent de fer-hi front a través de les paraules i de l’humor. És una novel·la en què es parla molt. La gent conta moltes històries, hi xerra molt, perquè era la manera principal de relacionar-se amb la realitat.

— **Tampoc no heu caigut en la idealització de la vida rural.**

—El *beatut ille*. No, això seria falsificar les coses.

— **Heu hagut d’esperar a jubilar-vos de la universitat per a poder escriure la novel·la?**

—No l’he pas escrita quan he tingut temps, sinó quan he tingut l’edat per a escriure-la. Les relacions pare-fill es tracten generalment des de la discòrdia i a mi m’interessava fer-ho des de l’estima, el respecte i la comprensió, i això només ho pots fer de gran i si tu també has estat pare.

Lluís Bonada

JORDI PLAY/ARXIU

Pere Rovira publica la novel·la *Les guerres del pare* en l’editorial Proa.